

kom Nanny hans Hang til æggende Kærtegn paa en Maade, der efterhaanden betænkeligt nærmede hende til Fordærvelsen.

Forøvrigt knyttedes de sammen af den Tilfredsstillelse, de gensidig skænkede hinandens Forfængelighed. Dyhring nød den Opsigt, Nanny overalt vakte ved sin orientalske Skønhed, — i Særdeleshed fordi han var overbevist om, at Folk ikke ansaae dem for at være rigtig gifte. Han vidste meget godt, at hun baade i Væsen og i sin Maade at klæde sig paa mindede om den finere Demimonde, — det var jo netop heri, hendes Tillokkelse for ham altid havde bestaaet. Nu kil-drede det hans Ærgerrighed at mærke, hvorledes Herrerne i selve Lastens Paris skelede til ham med Blikke fulde af Misundelse.

Nanny paa sin Side var stolt af sin Mand paa Grund af hans elegante og korrekte Ydre. Hans lille, sirilige Skikkelse med det gyldenblonde Haar vakte Opsigt omkring paa Hotellerne. Hun selv plejede at sige om ham, at han lignede en tysk Prins. Hun var desuden glad for, at han ikke var Jøde. Skønt hun altid havde forsikret om det modsatte, havde ogsaa hun til Tider følt sig trykket af sin Herkomst; og nu tilstod hun ærligt, at hun var henrykt over for bestandig at være bleven Salomon-Navnet kvit og at blive kaldt Fru Dyhring.

Endelig var hun stolt af sin Mand, fordi han i sin Egenskab af Redaktør lejlighedsvis kunde skaffe dem gratis Adgang til Seværdigheder, som andre maatte betale for eller ganske var udelukket fra. Den Sans for Penges Værd, der trods al Toilettepragt udmærkede hende som ung Pige, havde ikke forladt hende i Ægtestanden. Dyhrings flotte Tilbøjeligheder voldte hende en